

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás
Vyšlo: 20.7.2002
Číslo: Ročník 12 (2002). Číslo 2.
Sekce: Knihovníci, čtenáři políbení múzou
Název článku: Kniha a já: vyznání
Autor: Hana Horáková
Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=43>

Kniha a já: vyznání

Hana Horáková

Už ve věku osmi let mne okouzly knihy. Dodnes vzpomínám, jakou knihu jsem slavnostně dočetla jako první - Ferdu Mravence. A tím to všechno začalo. Nejprve jsem z domácí knihovny zhlitla všechny pohádky, pak verneovky a mayovky. Pak vše ostatní včetně Psohlavců a Našeho dítěte. Když mne matka přistihla na půdě, jak luštím staré rodokapsy a brožované romány pro ženy po jakémisi příbuzném, musela to řešit. Poslala mne do městské knihovny. Tím rozhodla o náplni mého života. Knihovna se stala pro mne chrámem. Jednou týdně bylo možné vidět hubenou holčičku, jak vleče tašku knih. Cestou už nedočkavě přemýšlí, kam se se svým pokladem zašije. Když jsem si vybírala povolání, studium knihovnictví rodiče zavrhlí poměrně rychle. Tvrdili mi, že už tak se nechovám zcela normálně a že oni to ještě nebudou podporovat.

Jako učitelka mateřské školy jsem se neustále snažila využít knihy ve všech výchovných složkách. Nebylo to však ono. Také jsem se vdala a moji synové si stále nemohli zvyknout na to, že jejich matka po večerech sedává stočená v křesle s knihou a podle situace se nad ní pohihňává, nebo bulí.

Nastal den, kdy mi můj manžel důrazně zakázal nakupovat další knihy. Uznávám sebekriticky, že měl částečně pravdu. V našem malém bytě byly totiž knihy na všech možných i nemožných místech.

Tak jsem se rozhodla pro studium knihovnické školy. Splnil se můj sen a já se stala knihovnicí na malém městečku. Našla jsem si nového koníčka: najít každému, kdo do mé knihovny vstoupí - třeba omylem - knihu, která ho zaujme. I mým babičkám se mi často podaří podstrčit něco jiného než Javořickou. Pánové nevyžadují sešitové detektivky, ale zvykli si na knihy válečné a dobrodružné. Občas se mi podaří nachytat na knihu i to dítě, které přišlo pouze na internet. Do mé knihovny si našly cestu děti místní mateřské školy. A protože zdejší základní školu navštěvuje hodně dětí přespolních, funguje knihovna jako družina. Tak se stane, že s kluky jeden den řešíme záhady UFO a s děvčaty překládáme z ruštiny jakousi píseň skupiny Taty. Společně řešíme různé soutěže a testy. Starší pán potřebuje nutně znát jména manželek Karla IV. a maminka na mateřské dovolené recept na rajskou omáčku. Nepřipadá vám to zábavné? Dokonce se mi začíná líbit i práce s počítačem.

Určitě jsou mnohem krásnější a lépe vybavené knihovny. Ale nechcete se přijít podívat právě do té naší?